

Wim Barendse
zegt notariaat
na 35 jaar
vaarwel

‘Halve ton aan contanten in
een plastic zak, zo ging dat

Waar breng je me naartoe, vroeg zijn vrouw. Ze waren Dordrecht via de Oranjelaan binnengereden en de prachtige bomenrij was hoopgevend. Maar wat erachter lag, viel behoorlijk tegen. Monumentale panden waarvan alleen de gestutte gevel overeind stond. Afzichtelijke kiosken op het Statenplein. Ach, het is misschien maar voor even, antwoordde Wim Barendse, toen notaris in wording. Drieënhalf decennium later vertelt hij in zijn 'pareltje' Dordrecht over faxrevoluties en gordijnsecretarissen.

Vijfmaal in 35 jaar wisselde Wim Barendse van vestiging. Allemaal binnen de Merwestad. Groenmarkt, Oranjepark, Tomadohuis, Wilgenbos en de afgelopen anderhalf jaar het sneeuwwitte gebouw Rozenburg aan de Burgemeester De Raadsingel. In januari droeg de notaris zijn taken over aan partners Diederik Haase en Adriaan de Ruiter. Een maand later volgde het feestelijk afscheid in het Dordrechts Museum. Cliënten, collega's, vrienden, oud-studiegenoten stonden letterlijk voor hem in de rij. "Om vijf uur begon ik met handen schudden, om kwart voor acht was ik klaar." Ontelbare handen schudde hij reeds in zijn lange loopbaan. Ontelbare woningen passeerden. Ontelbare contracten en testamenten kreeg hij onder ogen. De banden met klanten waren én zijn stevig, zeker als het om familiebedrijven gaat. BarendseHaase Notarissen ontvangt inmiddels de derde generatie opdrachtgevers. De gebruikelijke zaken, ingewikkelde opdrachten en af en toe wat 'curiosa' kwamen voorbij. De verzamelwoede van klanten wilde wel eens verbazing wekken. Of een vergeten wapenarsenaal uit de oorlog op zolder. Vakinhoudelijk gezien steken de veilingen van Hotel Bellevue, de Merwehal en Jachthaven Westergoot, eind jaren zeventig, er voor hem bovenuit. "Wie was de eigenaar van de boottakel bij de jachthaven? Dat vergde wat onderzoekwerk. Op de veilingdag zei de curator: dat ding is van mij. Maar hij kreeg 'm er niet uit, de takel zat muurvast."

Wennen

Een mooi vak, met mooie contacten, maar Wim Barendse vindt het mooi geweest. In

zijn opvolging heeft hij alle vertrouwen, die is prima geregeld. Volgens Diederik Haase en Adriaan de Ruiter heeft de klantenkring al een tijd aan het idee van een kantoor zonder Barendse kunnen wennen. "We zetten de vertrouwde lijn voort. Ook de naam blijft gehandhaafd. Zo'n merknaam gooi je niet weg." Een sterk merk in Dordrecht, daar bestaat geen twijfel over. Er zou een stamboomtekening nodig zijn om de band met de stad weer te geven. Ze begint in elk geval voor 1900. Via notarissen Van Bilderbeek en vele anderen naar Damstra, Huntjens en uiteindelijk BarendseHaase. Wim Barendse begon in 1977 bij notaris Suvee aan de Groenmarkt 10. Ruimtegebrek kwelde het groeiende kantoor. Noodgedwongen zat de secretaresse op de kamer van de notaris. Als er bezoek kwam, ging er subiet een gordijn om haar heen. Typen en toiletbezoek verboden. "Soms moest ze hoesten en dan schrok de argeloze cliënt. We hebben uiteraard een geheimhoudingsplicht, alles bleef binnenskamers."

Veredelde tekstverwerker

Het was de tijd dat woningaankopen niet zelden in contanten werden verricht. "De verzekering voor geldlopen dekte tot een halve ton per opname. In uitzonderlijke gevallen ging het om drie ton en dan moest je zes keer lopen. Sommige banken hadden geen apart kamertje. De balie-medewerker telde hardop, 48, 49, vijftigduizend, terwijl er een rij achter je stond. Geld in een plastic zak en snel weer weg, zo ging dat." Het faxapparaat zorgde volgens Wim Barendse voor een revolutie in notarissland. Documenten konden plotseling razend-snel bij het Kadaster en de Kamer van Koophandel in Rotterdam worden opgevraagd. "Notarissen waren één van de eerste beroepsgroepen met een fax. Dat gold tevens voor de computer, een veredelde tekstverwerker waarin schijven ter grootte van een LP gingen." Het vak veranderde en de consument veranderde mee. Hij werd mondiger en prijsbewuster. "Een prima ontwikkeling, dat komt de kwaliteit van onze dienstverlening alleen maar ten goede."

Op de schop

Wim Barendse en Dordrecht. Het was geen liefde op het eerste gezicht. Hij groeide op en studeerde in Utrecht. Het platteland en de grote stad zag hij niet zitten, een provinciestad als Dordrecht bood prima carrièrekansen. Maar wat was het centrum in 1977 lelijk! "Dordt lag op de schop en stond in de steigers. Het is uiteindelijk allemaal goed gekomen. De binnenstad en het havengebied zijn prachtig opgeknapt en het Dordrechts Museum heeft een nationale uitstraling. De stad is een pareltje." Nu heeft de oud-notaris tijd om te genieten van Dordrecht en, bovenal, van zijn kleinkinderen. Reizen ver buiten het eiland liggen in het verschiep. "En wellicht bekleed ik nog eens bestuursfunctie. Voorlopig blijf ik een klein gezelschap van trouwe klanten met raad terzijde staan." ■